

[Aksel Larsen.]

økonomiske byrder, men også for en tyngende økonomisk afhængighed af Amerikas Forenede Stater; det vil give os langt større mulighed for at indrette hele vor indenrigs- og udenrigspolitik, vor økonomiske og vor sociale politik efter vort eget lands og vort eget folks behov. Det er den vej, vi anbefaler man skal slå ind på; det er den politik, vi anbefaler man skal tage fat på at gennemføre efter valget.

Viggo Starcke: For den lille mand her i landet tegner både nutiden og fremtiden sig ikke videre lyst. Det er den jævne befolkning, der føler byrden af de stigende skatter, af de stigende priser og af de ustandselige kriser. Siden 1939 er skatterne steget fra ca. 1 000 millioner til omtrent det 8-dobbelte, 8 000 millioner. En ganske almindelig jævn lille familie, pristalsfamilien, bestående af far, mor og 2 børn, har svært ved at få pengene til at slå til både til mad, til klæder, til husleje, til renter og til skatter. Skatterne fordeler sig sådan, at en pristalsfamilie, som har en årsindtægt på en 13 800 kr., betaler i direkte skatter 1 800 kr., som den mærker, men derudover betaler den i indirekte skatter et meget større beløb, nemlig 2 600 kr., så at den tilsammen kommer af med 4 400 kr. i skat, hvilket er ca. en tredjedel af årsindtægten og næsten halvdelen af den skattepligtige indtægt. Lægger man dertil den prisfordyrelse, som ligger i toldbeskyttelsen, i restriktionsfordyrelsen og i de fra de stærke skuldre til de svage rygge overvæltede skatter, kommer man til, at den jævne befolkning betaler over halvdelen af sin årsindtægt i skat. Det er derfor naturligt, at den jævne befolkning ser med interesse på resultatet af den nuværende regerings politik, at skatterne under den er steget 1 200 millioner, over 1 milliard, og at den derfor tænker: kunne det ikke blive bedre, hvis der kom en ny regering, f. eks. af venstre og konservative, sådan som vi havde det forud for den nuværende regering? — indtil den får et chok ved at opdage, at under den forrige regering steg skatterne også 1 200 millioner, og så kan man ikke få øje på, at der egentlig er nogen større forskel. Det er dette tryk, der ligger

over den jævne befolkning, og som har taget både arbejdsglæden og livsglæden fra mange mennesker.

På samme måde ligger det i den internationale politik, forholdet mellem den lille mand og den store verden. De internationale forhold er fulde af utryghed og fulde af risiko for, hvad der kan ske i fremtiden.

I den forfærdelige tragedie, der er sket ved mordet på den ungarske nation, er der det lille lyspunkt, at de, der rejste sig derne, var ungdommen, og grunden til, at de rejste sig, var, at de kendte kommunismen fra nært hold, og at det, de begærede, var friheden. Dengang man diskuterede dette problem i det høje ting, var jeg vistnok den eneste ordfører, der opfordrede den høje regering til at undersøge muligheden for, at Danmark kunne anbefale De Forenede Nationer at sende en international politistyrke til Ungarn. Hvis Rusland havde godkendt en sådan styrke, ville det have været en stor fordel; hvis Rusland havde afvist den, ville man ikke have stået ringere, men forholdene ville have været tegnet klarere op.

Der er en ting til, som jeg mener at Danmark kan lære af den ungarske tragedie foruden kærligheden til friheden. Det er, at det var meget vanskeligt for den russiske hær at slå den ungarske frihedsbevægelse ned, fordi den var spredt. Deraf drager vi den konklusion, at hvis de demokratiske lande bygger deres forsvar op på en spredning, som er ganske anderledes forberedt og organiseret end den, man så i Ungarn, vil modstanden i de vestlige lande, hvis det kommer til at gå galt, være så overordentlig stærk, at den ikke kan kæmpes ned.

Et andet af de internationale spørgsmål, der kaster sin skygge ind over hverdagen, er det mellemøstlige problem med Suezkanalen. Suezkanalen er, ligesom Øresund uden for vores dør, en international vandvej, blot med den forskel, at Suezkanalen er gravet med kunst, hvorimod Øresund er en naturlig vandvej. Der vil jeg igen fremhæve det, som jeg gjorde gældende, dengang vi diskuterede Suezproblemet, at vi mangler endnu en retsregel i folkeretten, nemlig den, at hvis en international vandvej, som er i hele verdens interesse, i kontinenternes interesse, misbruges, så bør man